

Møteinnkalling

Utvalg: **Arbeidsutvalg for Midtre Nordland nasjonalparkstyre**
Møtested: Trondheim, Clarion hotel & congress
Dato: 04.11.2013
Tidspunkt: 15:00-17:00

Eventuelt forfall må meldes snarest på tlf. 952 54183. Vararepresentanter møter etter nærmere beskjed.

- Drøftingssaker
 - Rekruttering til ledige forvalterstillinger
 - Status hovedinnfallsporter Sjunghatten NP
 - Ny konstituering av styret 6.desember med nyvalgte sametingsrepresentanter(?)
 - Rutiner reiseregninger
 - Styrets møteplan 2014
 - Rutiner sakslister styremøter
 - Bestillingsdialogen 2013 – status
 - Bestillingsdialogen 2014 – foreløpig prosjektliste
 - Møte i Faglig Rådgivende Utvalg 7.november og 5.desember 2013
 - Saker til styremøtet 6.desember 2013
 - Orienteringer?
 - Saltfjellet-Svartisen NP – Klagesak helikoptertransport i forbindelse med elgjakt
 - Saltfjellet LVO – ny søknad om dispensasjon fra verneforskrift til bygging av sykkelsti Lønsdal-Kjemåga
 - Saltfjellet-Svartisen NP – søknad om omlegging av sti i Tollådalen - BOT
 - Bestillingsdialogen 2014

Saksliste

Utvalgs- saksnr	Innhold	Lukket	Arkiv- saksnr
AU 35/2013	Godkjenning av innkalling/ protokoll		2003/577
AU 36/2013	Referatsaker		2003/577
RS 18/2013	Forberedende klagebehandling - Innsetting av vedovn i naust ved Kjemåvatnet - Saltfjellet landskapsvernområde - Ørjan Eliassen		2012/8564
RS 19/2013	Klage på vedtak - Dispensasjon fra verneforskriften - Motorferdsel - Saltfjellet - Svartisen nasjonalpark - Lars Petter Røssvoll		2013/4819
AU 37/2013	Eventuelt		2003/577

Miljøverndepartementet
Postboks 8013 Dep
0030 OSLO

Mottatt FM-NO

20 SEPT. 2013

Trondheim, 13.09.2013

Deres ref.:
[Deres ref.]

Vår ref. (bes oppgitt ved svar):
2013/1543

Saksbehandler:
Marit Doseth

Klage på Midtre Nordland nasjonalparkstyre sitt avslag på å sette inn vedovn i naust ved Kjemåvatnet i Saltfjellet landskapsvernområde - Forberedende klagebehandling

Det vises til søknad datert 15. november 2012, Midtre Nordland nasjonalparkstyre sitt vedtak datert 18. februar 2013, klage fra Ørjan Eliassen datert 25. februar 2013 samt nasjonalparkstyret sin oversendelse av saken datert 4. juni 2013.

Midtre Nordland nasjonalparkstyre er forvaltningsmyndighet for blant annet Svartisen- Saltfjellet nasjonalpark og de tilliggende verneområdene, blant annet Saltfjellet landskapsvernområde. Miljøverndepartementet er klageinstans for vedtak fattet av nasjonalparkstyret. Miljødirektoratet forbereder klagen for Miljøverndepartementet.

Miljødirektoratet tilrår at klagen fra Ørjan Eliassen ikke tas til følge, jf. nml. § 48. Direktoratet lar lagt vekt på at vilkårene for å gi dispensasjon ikke foreligger i denne sak da en bit-for-bit utvikling vil være i strid med verneformålet. En utvikling der naust omgjøres til hytter vil kunne endre landskapets særpreg og karakter.

Bakgrunn for saken

Ørjan Eliassen søkte den 15. november 2012 om tillatelse til å sette inn vedovn i naustet sitt ved Kjemåvatnet i Saltdal landskapsvernområde. Ønske om vedovn i naustet er begrunnet i at han benytter dette området mye til friluftsliv og han og familien ønsker å kunne ha muligheten til å søke ly i naustet ved dårlig vær.

Midtre Nordland nasjonalparkstyre behandlet søknaden i møte den 18. februar 2013. Søknaden ble behandlet etter nml. § 48. Styret mener installeringen av vedovnen med avtrekk/pipe isolert ikke vil endre eller virke inn på landskapets særpreg eller karakter. I verneområdene i Saltfjellet er det mange hytter og naust og ved Kjemåvatnet ligger det 3 hytter og 6 naust. Nasjonalparkstyret mener at en tillatelse til innsettelse av ovn/oppføring av pipe vil kunne skape en uheldig presedens. Dette vil kunne skape en bit-for-bit utvikling som i sum vil kunne være i strid med verneformålet. Det vises til rundskriv gitt av Direktoratet for naturforvaltning fra nov. 2001 og til forskriftsmalen for landskapsvernområder.

Nasjonalparkstyret fant ikke at det var grunnlag for å gi dispensasjon av sikkerhetshensyn, da det eksisterer ei utleiehytte i området som eies av ei jeger- og fiskeforening. Området er heller ikke avsidesliggende, det er litt over 2 km til Lønsdal stasjon i lett terreng.

Det vises også til at innsetting av ovn vil kreve tillatelse etter plan- og bygningsloven og at saksbehandler i Saltdal kommune har gitt uttrykk for at kommunen ikke vil tillate dette. Statskog som grunneier har også i følge nasjonalparkstyret signalisert at det ikke er ønskelig med vedovn i naustet.

Klagen

Ørjan Eliassen påklagde nasjonalparkstyret sitt vedtak i brev datert 25. februar 2013. Det vises i klagen til at tiltaket er veldig lite og knapt er synlig. Videre vises det til at et røykavtrekk kan lages på flere måter. Klager opplyser at han kan lage et hull i veggen med et avtakbart rør som ikke overstiger mønet på naustet. Dette røret vil bare påmonteres ved bruk av ovnen. Dermed blir inngrepet ikke en fast innretning. Behovet for fyring vil bare begrense seg til noen få dager i året.

Klager opplyser at det ikke er aktuelt å hugge ved til eget bruk ved naustet, men at en beskjeden mengde ved skal fraktes inn. Dette kan gjøres ved at klager får frakte noen sekker ved med de hytteeiere i området som har fått dispensasjon til dette. Eventuelt kan veden fraktes inn ved bruk av pulk.

Når det gjelder tillatelse etter plan- og bygningsloven, så har kommunen opplyst til klager at søknaden først må behandles etter at nasjonalparkstyret har vurdert tiltaket etter verneforskriften. Først etter at verneområdet har gitt en eventuell tillatelse vil kommunen ta stilling til tiltaket etter plan- og bygningsloven. Det opplyses også at klager er kjent med at det er flere naust på Statskogs grunn som har innmontert ovn. En tillatelse til innmontering av ovn vil dermed ikke skape noen ny praksis eller presedens hevder klager.

I klagen vises det også til at Direktoratet for naturforvaltning tidligere har gitt tillatelse til utvidelse av naustet med 3 m² etter at Fylkesmannen i Nordland hadde avslått søknaden. Det vises til at direktoratet den gangen fant at en så liten utvidelse ikke vil stride mot vilkårene for å gi dispensasjon i nml. § 48 første ledd første alternativ. Omsøkte tiltak er i følge klager lite i forhold til tidligere gitte tillatte utbygging og det kan umulig endre landskapets karakter.

På grunn av det lave antallet bygninger i verneområdet og byggeforbudet, så antar klager at en tillatelse til omsøkte tiltak ikke vil kunne skape presedens. Og selv om vedtaket skaper presedens, så mener klager at landskapets karakter allikevel bevares siden det er så få bygninger i området. Klager mener at naustene i området må kunne benyttes, dette er av betydning for livskvaliteten til folk som bor i bygda.

Avslutningsvis mener klager at det store antallet båter som ligger lagret i området påvirker landskapet mer enn en eventuell avtakbar pipe vil gjøre.

Nasjonalparkstyret sin behandling av saken

Nasjonalparkstyret behandlet saken i møte den 30. mai 2013.

Styret påpeker at saker som ikke er i strid med verneverdiene allikevel kan være i strid med verneformålet. Det vises til at verneformålet kan bli svekket ved en bit-for-bit utvikling og det vises til Direktoratet for naturforvaltning sitt rundskriv fra 2001 vedrørende dette.

Styret viser også til at de to naustene som befinner seg innenfor verneområdet og som har pipe, er oppført før vernet ble vedtatt. Det er ikke gitt tillatelse til montering av pipe etter vernevedtaket.

Et naust er etter styrets oppfatning et bygg for oppbevaring av båter og utstyr. Det ønskes ikke at naust omgjøres til hytter.

En ovn og pipe vil etter styrets vurdering kunne føre til en endring av bygningen og bruken av naustet, selv om pipa ikke skal være permanent. Det vises også til at en installasjon av ovn må behandles etter plan- og bygningsloven. Etter dette regelverket stilles det krav til varme- og kuldeinstallasjoner jf. byggeteknisk forskrift § 15-1. I samme forskrift § 15-3 stilles det krav til røykkanal og skorstein.

Når det gjelder klagers påstand om at det tidligere godkjente tilbygget var et mye større inngrep i området enn den nå omsøkte pipa, så viser styret til at utbyggelsen var begrunnet i behovet for en større båt og bedre lagringsplass. Naustet ble etter utbyggingen ikke større enn de andre naustene i området og bruken ble ikke endret. Det opplyses at naustet som det fremstår i dag ikke fremstår som noe typisk naust da døra er for smal. En skorstein vil forsterke inntrykket av at dette er en hytte og ikke et naust. Ytterligere endring av eksisterende bebyggelse er ikke ønskelig med tanke på inntrykk av landskapet og dets tilgjengelighet.

Nasjonalparkstyret påpeker at de ikke legger stor vekt på hvordan klager har tenkt å få fraktet ved til hytta, men registrerer klagers intensjoner. Videre påpeker styret at naustet fortsatt vil kunne benyttes som naust, dvs. til lagring av båt og fiskeutstyr. Området vil også kunne benyttes til tradisjonelt friluftsliv.

Når det gjelder langtidslagring av båter er styret enig i at dette er uheldig og påpeker at dette trenger tillatelse fra grunneier. Ubrukte båter som blir liggende kan i følge styret bli å betrakte som søppel og eierne kan bli pålagt å fjerne disse.

Styret opprettholdt sitt vedtak.

Miljødirektoratet sin vurdering

Miljøverndepartementet vedtok den 11. juni 2010 i medhold av nml. § 62 at et nasjonalparkstyre blant annet bestående av representanter for berørte kommuner skal være forvaltningsmyndighet for verneområdene i Saltfjellet, herunder Saltfjellet landskapsvernområde. Det ble samtidig bestemt at Miljøverndepartementet skal være klageinstans for vedtak truffet av nasjonalparkstyret, jf. nml. § 62 tredje ledd. Miljødirektoratet forbereder klagesakene for departementet.

Det er i foreliggende sak søkt om å få installere en vedovn og oppføre ei avtakbar pipe/avtrekksrør i klagers naust i Saltfjellet landskapsvernområde. Behovet for tiltaket er begrunnet i ønske om å ha et sted å søke ly ved utøvelse av friluftsliv i området.

Området er vernet ved kgl.res. av 8. september 1989. Formålet med Saltfjellet landskapsvernområde er å bevare et egenartet og vakkert natur- og kulturlandskap. I tillegg skal landskapsvernområdet sammen med Saltfjellet-Svartisen nasjonalpark, Gåsvatnan landskapsvernområde og Storlia naturreservat bevare et sammenhengende naturområde som også inneholder mange samiske og andre kulturminner.

I landskapsvernområdet er alle inngrep som vesentlig kan endre landskapets art eller karakter forbudt, jf. verneforskriften IV. Oppføring av bygning, anlegg og faste innretninger er noen eksempler på slike inngrep. Opplistingen i forskrifta er ikke uttømmende.

Direktoratet er av den oppfatning at mindre bygningsarbeid som medfører at byggets opprinnelige bruk og/eller karakter forandres, er inngrep som alene eller ved en bit-for-bit utvikling kan endre landskapets art eller karakter. Slike tiltak faller derfor inn under forbudet i verneforskriften IV pkt. 1. Det kreves av den grunn en dispensasjon fra verneforskriften for å kunne installere omsøkte tiltak.

Dispensasjon som ble gitt av Direktoratet for naturforvaltning i brev datert 5. februar 2010 til utvidelse av naustet med 3 m² var gitt for at klager skulle kunne få bedre plass til en større båt og til lagring av fiskeutstyr. Naustet ville med den tillate utvidelsen ikke fremstå som større enn de andre naustene og bruken av bygningen ville etter de opplysninger som forelå dengang være uforandret.

Det finnes ingen spesiell dispensasjonsbestemmelse for denne type tiltak, slik at en eventuell dispensasjon må hjemles i nml. § 48. I følge denne bestemmelsen kan det gjøres unntak fra vernevedtak dersom det ikke strider mot vernevedtakets formål og ikke kan påvirke verneverdiene nevneverdig eller sikkerhetshensyn eller hensynet til vesentlig samfunnsinteresser gjør det nødvendig. Trenger et tiltak tillatelse etter andre lovverk, skal vedtak i slike tilfelle vanligvis først fattes etter verneforskriften, jf. nml. § 48 tredje ledd.

I følge nml. § 7 så skal miljørettsprinsippene i nml. §§ 8-12 legges til grunn som retningslinjer ved utøvelsen av offentlig myndighet. I foreliggende tilfelle er det ikke aktuelt å gjøre nye arealinngrep og direktoratet kan ikke se at tiltaket ellers kan påvirke naturmiljøet jf. §§ 8-12.

Direktoratet mener at tiltaket med installering av ovn og pipe i naustet ikke er å betrakte som et sikkerhetstiltak, jf. nml. § 48 andre alternativ, selv om formålet med tiltaket i følge klager er å ha et tilfluktssted ved utøving av friluftsliv i tilfelle dårlig vær. Det vises til at det er en jeger- og fiskeforeningshytte i området som kan leies av de som ønsker det. Naustet ligger heller ikke øde og isolert til, det er i overkant av 2 km i lett terreng til Lønsdal stasjon.

Det kan derfor bare gis dispensasjon dersom installering av ovnen og pipa ikke påvirker verneverdiene nevneverdig og ikke er i strid med verneformålet, jf. nml. § 48 første alternativ. Dette er en kan- bestemmelse som innebærer at selv om vilkårene for å gi dispensasjon foreligger så har ingen krav på dispensasjon.

I forarbeidene til nml. § 48 (Ot.prp. nr. 52 fra 2008-2009 s. 424) uttales det «denne dispensasjonsbestemmelsen kan ikke anvendes til å utvide den ramme som er trukket i vernevedtaket. Bestemmelsen er en sikkerhetsventil som skal fange uforutsette tilfelle eller

spesielle tilfelle som ikke ble vurdert på vernetidspunktet. Forvaltningen bør særlig vurdere konsekvensene av en dispensasjon, for eksempel om andre kan tenkes å søke om dispensasjon på samme grunnlag (vår understrekning)».

Tiltaket er etter direktoratet sin vurdering så lite at det isolert sett ikke kan endre landskapets art eller karakter vesentlig. Men det er flere hytter og naust i verneområdene i Saltfjellet og ved Kjemåvatnet er det 6 naust. En utvikling der naust omgjøres til hytter vil kunne endre et landskaps art og karakter vesentlig. I det omsøkte naustet er den vanlige brede naustdøren blitt erstattet med en smalere dør som må vanskeliggjøre mulighetene for å få en vanlig båt inn eller ut. Slike dører er mer vanlig og egnet i bygninger som er tenkt benyttet til beboelse. En tillatelse til oppføring av pipe vil forsterke inntrykket av at dette bygget er en hytte. Muligheten for at andre nausteiere i dette området eller andre deler av verneområdene ønsker å omgjøre sine naust til hytter er stor. I følge klagen har en slik utvikling allerede funnet sted på flere andre steder slik at en tillatelse ikke vil skape presedens. Nasjonalparkstyret avviser at dette er en utvikling som lovlig har funnet sted i verneområdene. I følge styret er det ikke gitt tillatelse til installering av pipe på naust i de aktuelle områdene etter at vern er blitt vedtatt.

På bakgrunn av ovennevnte finner direktoratet at en tillatelse til installering av ovn og etablering av avtrekk/pipe vil kunne skape en presedens som kan medføre en bit-for-bit utvikling som er i strid med verneformålet. Direktoratet mener derfor vilkårene for å gi dispensasjon etter nml. § 48 ikke foreligger.

Direktoratet sin tilrådning

Direktoratet tilrår at klagen fra Ørjan Eliassen ikke tas til følge og at det ikke gis dispensasjon til innstallering av vedovn og pipe/avtrekk i naust ved Kjemåvatnet.

Hilsen

Miljødirektoratet

Dette dokumentet er elektronisk godkjent og har derfor ingen signatur

Berit Lein
Avdelingsdirektør

Olav Nord-Varhaug

Kopi til:

Ørjan Eliassen	Buen 15	8250	ROGNAN
Midtre Nordland	Moloveien 10	8002	BODØ
nasjonalparkstyre			
Fylkesmannen i Nordland	Moloveien 10	8002	BODØ
Saltdal kommune	Kirkegt. 23	8250	ROGNAN
Reindriftsforvaltningen Nordland	Sjøgt. 78	8200	FAUSKE
Staskog Salten	Postboks 63 Sentrum	7801	NAMSOS

16 OKT. 2013

- virker til Nordlands beste

Midtre Nordland Nasjonalparkstyre
Moloveien 10
8002 BODØ

Saksb.: Kjell Eivind Madsen
e-post: fmnokma@fylkesmannen.no
Tlf: 75531585
Vår ref: 2013/7095
Deres ref:
Vår dato: 09.10.2013
Deres dato:
Arkivkode: 432.3

Klage på vedtak i Midtre Nordland Nasjonalparkstyre - motorferdsel - Saltfjellet-Svartisen nasjonalpark

Viser til brev av 03.10.2013 angående vedtak i Midtre Nordland Nasjonalparkstyret, sak 54/2013.

Klage

Fylkesmannen i Nordland klager med dette på vedtak i sak 54/2013 fra Midtre Nordland Nasjonalparkstyre om dispensasjon for landing med helikopter i forbindelse med frakt av utstyr til jakt ved Kvitsteinelva i Bjøllådalen i Saltfjellet-Nasjonalpark.

Begrunnelse for klagen er at Fylkesmannen mener vedtaket er i strid med verneforskriften for nasjonalparken, samt vil kunne medføre uheldig presedens. Videre er vedtaket dårlig begrunnet og i en gråsone av hva som kan tillates etter lov om motorferdsel i utmark. For utfyllende begrunnelse se redegjørelse lenger ned.

Fylkesmannens forståelse av saken

Jaktlaget som for tiden jakter på Statskogs vald Bjøllådalen har søkt nasjonalparkstyret om tillatelse til å lande ved gamle i Kvitsteindalen i Bjøllådalen. Området ligger i Saltfjellet-Svartisen nasjonalpark, ca 15 km i luftlinje fra vei. Området er kupert, det går merket sti inn til området. Søker viser til Fylkesmannens behandling av klagesak fra Rana kommune. Den aktuelle saken gjelder samme jaktlag, samme transportforhold og i samme området. Den gangen gjaldt transporten landing i et område mellom Storlia naturreservat og Saltfjellet-Svartisen nasjonalpark. Fylkesmannen tok Naturvernforbundets klage delvis til følge, men oppretthold ettårig tillatelse til frakt av utstyr i forbindelse med jakt. Bakgrunnen var at transporten totalt sett skulle medføre mindre motorisert ferdsel (helikopterbruk) enn om utstyr ikke ble transportert.

Midtre Nordland nasjonalparkstyre ga tillatelse i 4 år til en tur pr år. Det er ikke angitt formål for transporten og det er heller ikke tatt stilling til lavtflygingsforbudet, men Fylkesmannen antar tillatelsen gjelder både dispensasjon fra lavtflygingsforbudet og landing i forbindelse med frakt av utstyr til jakt. Det framgår ikke av søknad eller sakspapirer hvilket utstyr det er snakk om, men det vises til klagesak fra 2011 hvor det var snakk om utstyr som gjør at jegerne kan oppbevare slaktet på en sikker måte over noe tid slik at jaktutbyttet kan fraktes ut samlet.

Verken grunneier (Statskog SF) eller Rana kommune har gitt tillatelser til omsøkte transport i 2013.

Begrunnelse for klagen

Saken gjelder helikopterflyging i Saltfjellet-Svartisen nasjonalpark i Rana kommune.

I nasjonalparken er det åpnet for at forvaltningsmyndigheten kan gi tillatelse til (...) *motorferdsel i andre nødvendige tilfeller*, jf kap VI pkt 4,3 tredje strekpunkt i verneforskriften. I verneforskriften er det presisert at *før eventuell tillatelse til motorferdsel i nasjonalparken gis skal transportbehovet vurderes mot mulige skader og ulemper og i forhold til et mål om å redusere motorferdselen til et minimum. Alternative transportmetoder og kombinerings av flere transportbehov skal også vurderes.*

Verneforskriften setter rammen for hva forvaltningsmyndigheten kan gi tillatelse til. Som vi ser er det åpning i verneforskriften for å gi visse tillatelser til motorisert ferdsel, men det er også satt begrensninger. Videre kan ikke verneforskriften tolkes mildere enn annet regelverk, i dette tilfellet motorferdselloven. Fylkesmannen mener det derfor er relevant å se på hvordan motorferdselloven regulerer omsøkte ferdsel.

Det vises også til klagesak fra 2011 der Fylkesmannen i Nordland gav Naturvernforbundet delvis medhold i klage på kommunalt vedtak om å gi tillatelse til tilsvarende transport utenfor vernet område. Fylkesmannen vil presisere at det er forskjell på behandling etter verneforskriften og etter motorferdselloven med forskrifter.

§ 2 første ledd bokstav b i *forskrift for bruk av motorkjøretøyer i utmark og på islagte vassdrag* omtaler bruk av motorkjøretøyer i forbindelse med jakt. Motorkjøretøy kan brukes til transport av jaktutbytte ved elg - og hjortejakt. Bestemmelsene gir bare adgang til transport av jaktutbytte. Det gis ikke adgang til transport av jegere og utstyr ut i jakterrenget, eller under utøvelse av jakten. I følge rundskriv T-1/96 er det imidlertid adgang til samtidig transport av jegere og utstyr dersom turen allikevel er nødvendig for å kunne transportere jaktutbyttet.

Frakt av jegere og utstyr i forbindelse med jakt er altså et tilfelle som krever behandling etter motorferdsellovens § 6 eller forskriftens § 6. begge omfatter unntakstilfeller når særlige grunner eller særlige behov påvises. I rundskriv T-1/96 står følgende om praktisering av denne paragrafen *Ved vurderingen av om "særlige grunner" foreligger, vil det være av betydning om motorferdselen er nødvendig og har et nytteformål, eller bærer preg av unødvendig kjøring eller fornøyleseskjøring. At transportøren anser transporten for økonomisk lønnsom er ikke avgjørende, dersom transporten ikke isolert sett dekker et reelt og nødvendig behov.*

Fylkesmannen har i ovenfor nevnte klagesak etter motorferdselloven vurdert tilsvarende søknad om motorferdsel utenfor vernet område slik:

Vi finner imidlertid at det må kunne legges vekt på at bruk av helikopter til transport av utstyr inn i området ikke fører til økt motorferdsel totalt sett, fordi dette utstyret gjør det mulig å foreta en samlet uttransport av felt elg fra området. Videre legger vi vekt på kommunens vurdering av at dette er et nødvendig transportbehov i forbindelse med jakta, d.v.s. at utstyret til behandling av elgslakt er av slikt omfang og vekt at det vanskelig kan bæres inn i tillegg til personlig utstyr. På dette grunnlaget kan transport

av utstyr fremstå som et "akseptert nytteformål" som ikke bærer preg av å være unødvendig.

Transport av utstyr i forbindelse med "jakt, fangst eller fiske" oppfyller imidlertid som hovedregel ikke kriteriene for dispensasjon etter § 6 i loven, jf. kommentaren som er gitt i kap 7.3.2 i rundskriv T-1/96 (til praktiseringen av § 6 i Nasjonal forskrift for bruk av motorkjøretøyer i utmark og på islagte vassdrag), samt klargjøringen i rundskrivets kap 8.5 av at det er de samme vilkårene for "særlige grunner" som skal være oppfylt for å gi dispensasjon med hjemmel i § 6 i loven, som etter forskriftens § 6. Videre bør tillatelser etter § 6 i loven / forskriften avgrenses til enkeltstående tilfeller.

Det er på dette grunnlaget vanskelig å se at Rana kommune hadde grunnlag for å gi tillatelse til bruk av helikopter for transport av utstyr også for sesongen 2012. En søknad om bruk av helikopter for 2012 bør behandles på grunnlag av rapport om bruk av helikopter i jakt sesongen 2011.

Det er etter Fylkesmannens oppfatning ikke slik at en klageavgjørelse herfra som gjaldt motorferdselloven og hva som var nødvendig transport utenfor et verneområde, uten videre kan brukes som et argument for at det er snakk om et annet «nødvendig tilfelle» som innebærer at tilsvarende motorferdsel kan tillates innenfor et verneområde.

For øvrig er det også slik at vurderingen av om tillatelse skal gis etter motorferdselloven vil være en annen dersom det er snakk om ferdsel i et verneområde enn utenfor verneområder. Det er bl.a. i rundskriv T-1/96 sagt følgende i tilknytning til motorferdselloven § 6: *Er kravet til «særlige grunner» oppfylt, vil det bero på et fritt forvaltningsmessig skjønn om det skal gis tillatelse. Skjønnsvurderingen innebærer en helhetsvurdering av saken i lys av lovens formål, hvor behovet for transport vurderes opp mot mulig skader og ulemper som ferdselen kan forårsake.*

Når det gjelder mulige skader og ulemper som ferdselen kan forårsake, vil det innenfor verneområder være en annen terskel for hva som kan aksepteres enn utenfor verneområder.

Nasjonalparkstyret har gitt 4-årig tillatelse til transport, men hadde, ved behandling av søknaden, ikke informasjon om omfanget av transport på elgvaldet de siste år og kan ikke ha hatt grunnlag for å vurdere om motorferdselen totalt sett gikk ned som følge av transport av utstyr. Det er heller ikke redegjort for hvilket utstyr det er snakk om og som gjør motorferdselen nødvendig. Frakt av utstyr i forbindelse med jakt vil være noe mange jaktlag kan tenkes å søke om og det skal være strengere praktisering av regelverket innenfor en nasjonalpark enn utenfor. Likevel er det et mål, både utenfor og innenfor verneområdene, at motorferdsel i utmark skal reduseres til et minimum og forbeholdes aksepterte nytteformål.

Nasjonalparken har som delformål å *gi allmennheten muligheten til naturopplevelse i området*. Bruk av motoriserte kjøretøyer eller helikopter/fly for å ta del i naturopplevelsene vil medføre en ny praksis i verneområdet og stride med det tradisjonelle naturvennlige og enkle friluftsliv med jakt og fiske. Støy og forstyrrelse i forbindelse med motorisert ferdsel er i de fleste tilfeller negativt i forhold til friluftslivet og opplevelsen av natur. Stillhet og ro er viktige elementer i det norske friluftslivet. Bjøllådalen er en av hovedferdselsårene i Saltfjellet-Svartisen og hensyn til friluftslivet tilsier en restriktiv holdning til motorferdsel i området. Vi kan ikke se at styret har gjort noen vurdering av dette, ei heller opp mot andre verneverdier i nasjonalparken. Vi minner i den sammenheng om at en tillatelse slik nasjonalparkstyret har

gitt vil kunne generere utstrakt motorisert ferdsel over mange år, både i dette og i andre verneområder ut fra likebehandlingsprinsippet. I Saltfjellet-Svartisen er det flere elgvald med like store avstander og kupert terreng som Bjøllådalen. Etter Fylkesmannens vurdering er transport av jegere og utstyr i forbindelse med jakt i strid med naturmangfoldlovens bokstav om nasjonalparker der det i § 35 annet ledd er angitt at forskriften for nasjonalparker skal *sikre en uforstyrret opplevelse av naturen*.

Fylkesmannen klager derfor på vedtak i nasjonalparkstyret ut fra den presedensvirkning en slik tillatelse gir.

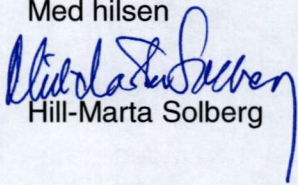
Styret har også begrunnet dispensasjon med at effektiv jakt i området er nødvendig for god forvaltning av elgstammen. Fylkesmannen mener dette er uvesentlig i sammenheng med vurdering etter verneforskriften og at effektiv jakt kan utføres uten transport av utstyr. Vi kan heller ikke se at det er gjort noen vurdering av naturmangfoldlovens § 12 *miljøforsvarlige teknikker og driftsmetoder* hvor det skal velges de driftsmetoder og teknikk som ut fra en samlet vurdering av tidligere, nåværende og framtidig bruk av mangfoldet og økonomiske forhold, gir de beste samfunnsmessige resultater. Her burde altså alternativer for hvordan transport og jakt kan utføres for å minimere motorisert transport være vurdert og Fylkesmannen kan ikke se at dette verken er vurdert eller redegjort for. I henhold til verneforskriften skal alternative transportmetoder belyses.

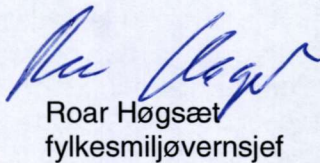
Fylkesmannen vil også presisere at det er gitt tillatelse til Statskog som grunneier for bruk av helikopter for uttransport av felt elg i det aktuelle området, jf. nasjonalparkstyrets arbeidsutvalgs sak 29/2013. Dette vedtaket innebærer mulighet for bruk av helikopter for utfrakt av felt elg med to turer pr jaktområde. Det framstår derfor vanskelig å argumentere for at tillatelse til også å frakte inn utstyr ved jaktas start medfører redusert motorisert ferdsel.

Oppfølging av klagen

Klagen oversendes Midtre Nordland Nasjonalparkstyre, som kan ta klagen til følge. I motsatt fall må saken og dets dokumenter oversendes Direktoratet for naturforvaltning som vil forberede saken for endelig sluttbehandling i Miljøverndepartementet.

Med hilsen

Hill-Marta Solberg

Roar Høgsæt
fylkesmiljøvernssjef

Kopi til:

Miljødirektoratet	Postboks 5672 Sluppen	7485	TRONDHEIM
Statskog SF			
Rana kommune			
Lars Petter	Saltfjellveien 466	8615	Skonseng
Røssvoll			